

ת"ד 8529/08/17 - מדינת ישראל נגד אניס רמלאוי

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

ת"ד 8529-08-17 מדינת ישראל נ' רמלאוי
לפני כבוד השופט בסאם קנדלפת

המאשימה: מדינת ישראל

נגד
הנאשם: אניס רמלאוי

הכרעת דין

בישיבה יום 5.5.2019 (בתום הבאת הראיות ולאחר שהוגשו סיכומי הצדדים לעניין האשמה), הודעתי על זיכוי הנאשם מהאשמה המיוחסת לו בכתב האישום, וקבעתי כי נימוקי הכרעת הדין יומצאו לצדדים בכתב (בהתאם לסעיף 183 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982).

ואלה טעמי הזיכוי.

הנאשם מואשם בעבירות של נהיגה בקלות ראש, בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה; התנהגות הגורמת חבלה של ממש לאדם, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה (בצירוף סעיפים 68, 62 ו- 38(3) לפקודת התעבורה); ואי-מתן אפשרות להולך רגל להשלים את החציה במעבר חציה בבטחה, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה (בצירוף סעיפים 68 ו- 62 לפקודת התעבורה).

התאונה אירעה ביום 15.3.2017 אחרי הצהריים, כאשר נהג הנאשם באוטובוס ויצא ממתחם G ביוקנעם ופנה ימינה לכיוון המרכז המסחרי הישן. בכתב האישום נטען כי הנאשם "נהג ברשלנות ובקלות ראש ובהגיעו לצומת מרומזר, פנה ימינה לרח' התמר, לא הבחין בעוד מועד בהולכת רגל, לא אפשר לה לסיים את חציית מעבר החציה בבטחה וגרם לתאונה בכך שפגע בה".

הכרעת הדין בעניינינו מתבססת, בעיקרה, על ראיות נסיבתיות אובייקטיביות. לא נמצאו ראיות ישירות שיעידו על דרך התרחשות התאונה. מטעם התביעה העידו הבוחן והנפגעת; יתר ראיות התביעה הוגשו בהסכמה. הנאשם העיד להגנתו.

הנפגעת, בת 77, לא זכרה את פרטי האירוע, מלבד העובדה שהיא קיבלה "מכה בראש" (פרוטוקול מיום 12.7.2018,

עמ' 3, שורה 12). לא היה צורך בחקירתה הנגדית. הבוחן ערך ניסוי שדה ראייה וצילם את הזירה, תפס את דסקת הטכוגרף של האוטובוס וערך חישובים. מוצר עבודתו אינו רלוונטי לתיק, כפי שאסביר בהמשך.

הנאשם אף הוא לא ראה את דרך התרחשות התאונה, אך לכל אורך החקירה והמשפט הוא מסר גרסה עקבית שמקובלת עלי כאמינה לחלוטין - הן בשל התרשמותי החיובית ממנו והן בהעדר כל ראייה לסתור - לפיה הוא לא פגע בנפגעת על מעבר החציה אלא היא-הנפגעת התנגשה באוטובוס בצדו הימני האחורי (בנקודה כלשהי בין הגלגל הקדמי לדלת האחורית - ראו פרוטוקול מיום 17.2.2019, עמ' 11, שורה 14), זאת בשלב שהאוטובוס כבר חלף בחלקו הקדמי על פני מעבר החציה מבלי שנמצאו הולכי רגל חוצים במעבר:

"התחלתי את הנסיעה בקניון G, יצאתי מהתחנה המרכזית הגעתי לרמזור שהיה אדום, עצרתי וחיכיתי לירוק ברגע שהיה ירוק התחלתי לנסוע. יש לציין שהיה יום גשום ובאותו רגע שהתחלתי לנסוע היה מבול פתאומי בנוסף. אחרי כמה שניות שנסעתי הגעתי עם האף של האוטובוס מעבר לקו של מעבר החציה ואז שמעתי מכה, בצד ימין, ראיתי במראה משהו שחור שנפל, עצרתי במקום וירדתי לראות מה קורה, ראיתי אישה שרועה על הרצפה על הגב, ומעל ראשה שקית ניילון שחורה כשהיא מחזיקה אותה בשתי ידיה." (פרוטוקול מיום 17.2.2019, עמ' 10, שורות 10-15).

בחקירתו במשטרה הדגיש הנאשם כי השקית השחורה שנמצאה על ראשה של הנפגעת "הייתה מולבשת גם על הפנים", והוא הוסיף ובצדק כי: "אני לא יודע איך אפשר לראות משהו כשיש לך שקית שחורה על הפנים"; ועוד מסר כי: "לאישה לא הייתה מטריה והיא השתמשה בשקית במקום מטריה" (ראו הודעת הנאשם במשטרה מיום 16.3.2017, ת/8, שורות 16-18).

אין מדובר בסיפור פרי דמיונו של הנאשם. הבוחן אישר בחקירתו הנגדית כי "הפגיעה היא בצד ימין של האוטובוס ולא בחזית" (פרוטוקול מיום 12.7.2018, עמ' 4, שורה 20). ועוד לתמיכה בגרסתו של הנאשם, ראו תצלום מזירת התאונה נ/3, שם ניתן להבחין בשקית השחורה שהנאשם הסיר מראש הנפגעת וזרק על הכביש (וראו עדותו בעניין זה בפרוטוקול מיום 17.2.2019, עמ' 12, שורות 31-32).

לא הובאה כל ראייה על ידי המאשימה להוכחת עובדות כתב האישום או לקביעת כל ממצא שהוא אשר מחייב את הנאשם באחריות לתאונה. לא הובאה כל ראייה המוכיחה שהאוטובוס הוא זה שפגע בנפגעת עקב התרשלותו של הנאשם, ובכלל. כאמור, אני מאמץ את גרסתו של הנאשם לפיה הוא נהג את האוטובוס בזירות ובמהירות נמוכה (וראו: ת/10, פענוח דסקת הטכוגרף אשר הצביעה על נסיעה במהירות של כ- 15 קמ"ש בלבד בזמן התאונה), לא הבחין בנפגעת ולא ראה אותה עד שהיא הגיעה מהצד וככל הנראה מחמת בלבול לנוכח הגשם החזק שירד פתאום ובהשפעת השקית שכיסתה את ראשה, טחו עיניה מראות את האוטובוס שכבר חלף על פני מעבר החציה ולא הבחינה בו עומד מולה והיא פגעה בו בראשה. התאונה, מבחינת הנאשם, הייתה בלתי צפויה ובלתי נמנעת ומכאן התחייב זיכויו בדיון.

אכן, צודק הסנגור המלומד, עו"ד זאב ניר, בסיכומיו שכל ההנחות העובדתיות העומדות בבסיס כתב האישום ובסיכומי

המאשימה, לרבות הפסיקה המאוזכרת שם, אינן נכונות למקרה דנן וכל עבודת הבוחן אינה תורמת דבר להבנת האירוע. להמחשת הדברים אצטט מסקנה שהבוחן הסיק מתוך חישובים שערך (ת/2):

"מהחישובים עולה כי מרחק עצירה הדרוש לנהג האוטובוס לעצור ממהירות 15.6 קמ"ש הינו 8.21 מ. הנהג יכול היה להבחין באישה ממרחק 13.0 מ. לכן היה ביכולתו של הנהג לעצור את רכבו לפני מעבר חצייה במרחק 4.78 מ לפחות."

אני קורא ומתקשה להבין; תמוה גם שהמאשימה חזרה על מסקנה זו בסיכומיה וביקשה להיבנות ממנה. איזה קשר ענייני קיים בין החישובים והמסקנה הנ"ל לבין נסיבות התאונה הנדונה בענייננו ??! התאונה דנן לא קרתה בגלל שהנאשם לא הצליח לעצור את רכבו לפני מעבר החצייה והנפגעת לא נפגעה על ידי האוטובוס כשהיא חוצה במעבר. אין קשר סיבתי בין נסיעת האוטובוס בכביש לבין התאונה. לא ידוע מהיכן הגיחה הנפגעת פתאום לעבר האוטובוס. הראיות הנסיבתיות מצביעות דווקא על חפותו של הנאשם ומהן עולה כי הנפגעת הלכה בעיניים מכוסות בשקית שחורה תחת גשם חזק ופגעה בראשה באוטובוס לאחר שכבר חלף על פני מעבר החצייה הריק מאדם. מסקנה מזכה זו היא המסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות. מכאן התחייב כאמור זיכוי המוחלט של הנאשם. נשאלת השאלה על שום מה ולמה צריך היה להשחית לריק מילים וחישובים והליכים וסיכומים וזמן שיפוטי יקר ??! שלא לדבר על הפגיעה הקשה שנגרמה לנאשם בעצם העמדתו לדין, במיוחד כשמדובר באדם הנוהג למחייתו ורישיון הנהיגה הוא גם רישיון העיסוק שלו, אשר חי בצל התאונה מזה למעלה משנתיים בחוסר וודאות לגבי גורלו, עם כל הסבל והייסורים הכרוכים בכך. טוב היה שכתב האישום בתיק זה לא הוגש משהוגש.

לאור כל האמור, אני מזכה את הנאשם מכל אשמה.

המזכירות תמציא החלטה זו לבאי כוח הצדדים ולנאשם.

ניתנה היום, ו' אייר תשע"ט, 11 מאי 2019, בהעדר הצדדים.